

Sestry a bratia!

Prach si a na prach sa obrátiš /Genezis 3,19

Smerujeme k začiatku pôstu ...

Chápe sa ním streda, zvaná Popolcová.

V jej zornom poli sú symboly našej ľudskej konečnosti a pominateľnosti, POPOL a PRACH zeme.

Prach si a na prach sa obrátiš, čítame v knihe Genezis na jej samotnom začiatku.

Táto Báseň o stvorení ukazuje, že človek v sebe obsahuje ničotu i plnosť zároveň.

Boli sme vzatí z prachu zeme a zároveň sme Božím obrazom.

Boli sme vytvorení z ničoty, z prachu, ktorý nepodrží žiadny tvar a zároveň sme produkt tvorivej moci Stvoriteľa a jeho Ducha.

Človek je spojenie konečnosti svojho údela a svojej neuhasiteľnej túžby po večnosti a po plnosti.

To je veľký a boľavý paradox.

V Žalme 104 počujeme, že človek sa hriechom, čiže odcudzením od Boha, vracia do prachu, ale pokáním, obrátením, premenou mysle sa otvára Duchu a je opäť a znovu stvorený.

Vchádzame bránami pôstu.

Ešte stále husto ponorení v korona / čase, a to je už rok, ako pandémie vypukla ...

40 dní, ktoré vyvrcholia Veľkou nocou, otvárajú nám šancu prejsť cestu od povrchu na hĺbku. Aký je to život na povrchu a aký je to život v hĺbke?

Ten, kto žije na povrchu, žije život neautentický, život v rozptýlení, v povrchnej zábave, a v otročení bôžikom tohto sveta.

Ten, kto žije na povrchu, robí zo svojho života gýč.

Ten, kto sa dokáže odpútať od povrchnosti, a zostúpiť do hĺbky, žije autentický život, život v pravde.

Žije svoj život ako umenie, vytvára a utvára svoju osobnosť a svoj príbeh ako originálne umelecké dielo.

Napĺňa Boží tvorivý zámer a odpovedá na Boží čin, meníť nebytie na bytie.

Už filozof Martin Heidegger hovoril, že žiť na povrchu znamená byť konformný voči okoliu, žiť tak, ako sa žije.

Toto má od autentickej existencie ďaleko.

Jung zase hovorí o ceste, ktorá začína egom a smeruje k hlbinnému ja.

Zostúpiť do hĺbky znamená dotknúť sa dna.

Zostúpiť do hĺbky znamená byť konfrontovaný s ničotou, s nočnou tragickou tvárou ľudskej existencie, s pominateľnosťou.

Zostúpiť do hĺbky znamená zbaviť sa ilúzií.

Je to cesta k pokladu, ktorá zahŕňa bolestné skúšky.

Je to cesta, ktorá začína pýchou a končí pokorou.

Pýcha oslepuje a ohlupuje, kľže na povrchu.

Pokora otvára oči, a vystavuje sa celej pravde.

Sestry a bratia, prajme si v úvode tohtoročného pôstu i v celom jeho priebehu, odvahu k pokániu, k pokore, k pravde.

Nahmatajme v sebe prach a popol našej konečnosti.

Keď to dokážeme, potom sa zároveň dotkneme Božej ruky, ktorá nás berie z prachu zeme a znovu nás tvorí.

Povoláva nás ku kráse, k umeniu tvorivého a plodného života, aby sme žasli nad krásou stvorenia a nad mocou nášho Tvorcu.

Jemu buď česť a sláva na veky. AMEN